SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 195. JERSEY CITY and NEW YORK, THURDAY, OCTOBER 14, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 14-го ЖОВТНЯ 1993. Ч. 195. РІК C.

МІНІСТРОМ ОБОРОНИ СТАВ В. РАДЕЦЬКИЙ

Київ (УНІАР). — Тут 8-го жовтня на сесії Верховної Ради України депутати затвердили на становище міністра оборони України кандидатуру командуючого Одеською військовою округою генерал-полковника Віталія Радецького, за якого віддано 245 голосів.

Під час обговорення пропоновано також кандидатуру генерал-полковника Анатолія Лопати, який є начальником головного штабу і першим заступником міністра оборони, однак під час голосування необхідну кількість голосів дістав В. Радецький.

Того ж дня Президент України Леонід Кравчук затвердив своїм указом В. Радецького на становище міністра оборони. Президентським указом віце-адмірал Борис Кожин звільнений з посади командуючого Військово-Морськими Силами України у зв'язку з призначенням його на інше становище. Командуючим ВМС України призначено віце-адмірала Володимира Безкоровайного.

Окремим указом Президент Кравчук призначив Валерія Кращенка радником Президента з зовнішньоекономічних питань, Ігоря Маркулова — радником Президента з питань ринкової економіки, Ігоря Подолєва — радником з кредитно-фінансових питань, Зиновія Ткачука — радником Президента з питань агропромислового комплексу, Ореста Климпуша — міністром транспорту України.

Під керівництвом нового міністра оборони В. Радецького 11-го жовтня розпочалися стратегічні командно-штабові маневри Збройних Сил України з метою встановлення взаємодії управлінь Міністерства Оборони та Головного штабу. У маневрах взяв участь головнокомандуючий Збройними Силами України Президент Л. Кравчук. У своєму виступі Л. Кравчук заявив, що хоч в України немає ворогів, підвищення боєздатности армії є одним з найголовніших питань розбудови збройних сил і держави.

Миколаївський виборчий блок Демократичний Центр, до якого входять 16 політичних партій та організацій, надіслав новому міністрові оборони України В. Радецькому листа, у якому міститься вимога перепідпорядкувати Збройним Силам України кораблі, які в цей час будуються і ремонтуються на миколаївському заводі, але підпорядковані Російській Федерації.

Вшанують П. Одарченка

Силвер Спрінґ, Мд. — Вашінґтонська Група УВАН, Вашінґтонський Осередок Праці НТШ і Об'єднання Українців Метрополітальної Округи Вашінґтону влаштовують відзначення 90-літнього ювілею визначного науковця в ділянках української мови і літератури Петра В. Одарченка.

Відзначення відбудеться у суботу, 30-го жовтня ц. р., в залі православного собору св. Андрія Первозванного, 15100 Ню Гемшир аве. в Силвер Спрінґ, Мд. Початок о год. 4-ій по полудні. В програмі братимуть участь Микола Француженко, Дмитро Корбутяк, Ірина Коґут-Ільчишин (скрипка), Сара Каллаган (фортепіяно), Дарія Небеш (флейта).

Після програми — перекуска в заряді сестрицтва св. Ольги парафії св. Андрія Первозванного. Вступ — 10 дол.

ПРОФ. В. МАРКУСЬ В НТШ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку влаштовує доповідь проф. Василя Маркуся, редактора Енциклопедії Української Діяспори, на тему „Два роки незалежности України і дальші перспективи". Доповідь відбудеться у суботу, 16-го жовтня, о год. 5-ій вечора в будинку НТШ, 63 Четверта авеню в Ню Йорку.

В МИКОЛАЄВІ ВІДКРИВАЮТЬ ПОРАДНЮ ДЛЯ ДІТЕЙ-ІНВАЛІДІВ

Елвин, Па. — Відома широко міжнародна організація допомоги інвалідам і найстарша американська добровільна організація допомоги інвалідам кожного віку Елвин, Інк., розпочинає тепер дворічну програму своєї праці в Україні, конкретно в місті Миколаєві.

Ця програма є можлива до переведення завдяки фінансовій допомозі у висоті 570,000 дол, що їх у формі стипендії дала державна агенція Міжнародного розвитку.

Корпорація Елвин співпрацює у підготуванні своєї програми в Миколаєві із Фондом Допомоги Інвалідам в Україні та з Міністерством Суспільної Опіки України. Представники міністерства були гостями у головній квартирі Елвин, в Пенсильванії і у Вашінґтоні з початком 1993 року і саме в часі розмов рішено першу таку програму заініціювати в Миколаєві у 1994 році. Представники Елвин були вже в Миколаєві і підготовляють працю, яка має на цілі використати психологів і спеціялістів фізикотерапії, щоб зідентифікувати дітей-інвалідів від народження до п'ятого року життя, вивчити 120 українців у фізикотерапії та інших допоміжних програмах для недорозвинених та хворих умово дітей і розпочати навчальну програму, в якій населення зрозуміло б потреби недорозвинених дітей чи таких, що мають інші неспроможності, і допомогло їм осягнути вершок їхніх можливостей.

Організація Елвин надіється розвинути таку систему в Миколаєві для 450 дітей, дати вказівки в 92 родинах, де є хворі діти, і вивчити 120 українців на професіоналістів в тій ділянції.

Як інформують, для такого широкого задуму дала почин Ольга Білик, яка із чотирйома особами із організації Елвин відбула подорож в Україну у 1992 році.

Тепер організація шукає за фахівцями в ділянці фізикотерапії, мовній терапії, психологів і спеціялістів терапії зайнять, які мають вже досвід у праці з дітьми та які хотіли б працювати в Миколаєві в часі від шістьох місяців до двох років.

Зголошуватися можна до Пеґґі Ров, екзекутивного директора помочі дітям, на число (215) 891-2248.

Відбудеться Медична порадня в Ню Йорку

Ню Йорк. — Референтура Суспільної Опіки при Окружній Управі СУА в Ню Йорку при співпраці з Українським Лікарським Товариством Північної Америки, Відділ Ню Йорку — Ню Джерзі, влаштовують п'яту зустріч лікарів-спеціялістів з громадянством, „Медичну порадню". Зустріч відбудеться у суботу, 23-го жовтня, в домівці СУА в Ню Йорку, початок о год. 11-ій ранку. Доповідатимуть: д-р Марта Мачай, психіятр („Синдром Апнеї" — забурення сну), д-р Йосиф Михайло Побер, пластичний хірург („Естетика в косметичній хірургії лиця і тіла"), д-р Стефан Семчишин, гінеколог („Жінка перед і після менопавзи"), д-р Христина Сливоцька, радіолог („Роля маммографії в своєчасній діягнозі рака грудей"). Модератор — д-р Ігор Магун.

Юні музиканти шукають контактів

Одеса. — Дитяча оркестра українських народних інструментів, яка створилася на базі 55-ої одеської загальноосвітньої школи, хоче мати пісенно-інструментальний репертуар української діяспори.

До дитячої оркестри входить 20 юних музикантів. Група кобз: прими — 5, альти — 2, тенори — 2, акомпаньяторка — 1, бас — 1, контрабас — 1. В оркестрі є також: бандури — 2, сопілка — 1, акордеони — 2, баян — 1, ударні інструменти — 2. Підготовча група — 4. Вік музикантів від 9 до 17 років. При оркестрі є вокальна і танцювальна групи. Керівники — В. Буренко і Е. Коган.

У програмі — українські народні пісні, танці, твори для оркестри. Мистецький керівник, музичний керівник і диригент — Анатолій Безбородов. З пропозиціями просять звертатися на адресу: Україна, 270104, м. Одеса, вул. Корольова, 80, пом. 52, Безбородову Анатолію Михайловичу. Тел.: 47-7838.

Американський українець кандидує

Джерзі Сіті, Н.Дж. (Х. В-Ф). — Цьогорічна виборча кампанія, мабуть, найбільш інтенсивно проходить у Ню Йорку, де вирішуватиметься доля становища посадника, та в стейті Ню Джерзі, де виборці вибиратимуть губернатора стейту. Тому цікаво було, коли до редакції щоденника „Свобода" в товаристві одного з активних членів української громади в Ньюарку Осипа Труша зайшов поставний чоловік, Євген Бренич, щоб розповісти про його кандидатуру до стейтової асамблеї Ню Джерзі.

Є. Бренич в редакції „Свободи" розказує про свою передвиборчу кампанію.

Євген Бренич кандидує до асамблеї від Республіканської партії з 28-ої виборчої округи стейту, яка включає частину Ньюарку Савт Орендж і Мейплвуд. Він, як і його спонзори, вважає, що цій виборчій окрузі потрібні зміни, бо її вже впродовж 14 років у Стейтовій асамблеї репрезентують демократи.

На запитання про те, що спонукало його шукати виборчого становища, довідуємося, що він завжди цікавився та брав активну участь в американському громадському житті, а це у свою чергу звернуло на нього увагу тих, які завжди у пошуку нових і молодих талантів. Тому він радо прийняв пропозицію кандидувати у виборах до Стейтової леґіслятури, бо, як заявив уже перед тим, у цій виборчій окрузі потрібні зміни. У дальшому ході нашої бесіди довідуємося, що Є. Бренич випускник Сітон Голл університету, де й далі продовжує навчання в ділянці публічної адміністрації для здобуття магістерського ступеня який повинен отримати у травні 1994 року. Громадська активність і потрібні знання роблять з нього відповідного кандидата. Гість розказує нам про те, що, на його думку, потрібно оновити в політичному житті 28-ої виборчої округи, а з тим і в стейті. Тут він наводить такі проблеми як анулювання підвищення податків з 1990 року, справжня реформа забезпеченевої системи авт, зменшення урядового бюрократизму, привабленння нових підприємств до

(Закінчення на стор. 4)

М. РУДЕНКО В УВАН

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА влаштовує вільну бесіду з дійсним членом УВАН, поетом, письменником і науковцем Миколою Руденком на тему „Україна сьогодні". Одночасно із співбесідою, яка відбудеться у суботу, 16-го жовтня, о год. 2-ій по полудні, будуть експоновані зразки сучасної української преси з бібліотеки УВАН та відбудеться пленарне засідання. Імпреза проходитиме в будинку УВАН, 206 захід 100-та вул. в Ню Йорку, телефон для інформацій (212) 222-1866.

Чорні радикали ПАР формують „особливі підрозділи"

Йоганнесбург, ПАР. — Панафриканський конґрес, який об'єднує чорних радикалів Південної Африки, публічно визнав, що формує з числа молоді „особливі підрозділи". Вони будуть проходити військовий та ідеологічний вишкіл разом з бойовиками так званої Народно-визвольної армії Азанії.

Командир „особливих підрозділів" Капської провінції Південно-Африканської Республіки Лізо Мазлі в інтерв'юґазеті „Імво" заявив що нові формації масово поповнюються новими членами, однак відмовився сказати щось докладніше.

Україна допомагає втікачам в Грузії

Київ (УНІАР). — Тут 12-го жовтня, згідно з рішенням Президента України Леоніда Кравчука, Міністерство Оборони створило бригаду Військово-Повітряних Сил України для допомоги грузинським втікачам. Українські пілоти на 15 гелікоптерах почали рятувальні лети. З гірських районів поблизу Кутаїсі вже вивезено близько 600 втікачів з Абхазії та понад 30 тонн вантажів.

Літак Міністерства Оборони України 12-го жовтня вилетів до Кутаїсі з гірськими рятувальниками та вантажем гуманітарної допомоги.

Голова тимчасового Комітету з надзвичайного стану Республіки Грузія Джаба Іоселіяні надіслав листа на адресу Президента Л. Кравчука і Верховної Ради, у якому висловив подяку народові України, матерям і батькам бійців Української Народної Самооборони (УНСО), які беруть участь у захисті територіяльної цілісности і незалежности Грузії.

Як сказано у листі, допомога бійців УНСО мала „велике значення для морально-політичного стану в цих тяжких для Грузії обставинах". І далі: „Мужність, відвага, військова майстерність бійців УНСО та їх дисципліна знайшли у всій Грузії безмежну повагу і довір'я до народу України".

У СВІТІ

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ Росії заборонило діяльність ще двох політичних партій, причетних до організації збройного протистояння в Москві 3-го і 4-го жовтня — Народну партію вільної Росії, головою якої був віцепрезидент Алєксандр Руцкой, і Комуністичну партію Російської Федерації, яку очолював Генадій Зюґанов.

У МОҐАДІШУ, столиці Сомалії, відразу після того, як генерал Мохаммед Айдід проголосив, що в односторонньому порядку припиняє збройні акції, відбулася масова мирна демонстрація його прихильників. Демонстранти несли плякати: „Нам потрібний мир!" і „Айдід — батько миру!"

ЛЮЧАНО ВІОЛЯНТА, голова італійського парляментарного комітету в питаннях боротьби з мафією, заявив, що Росія за останні два-три роки стала центром світової організованої злочинности, саме звідти керують найбільшими в Европі операціями, пов'язаними з „відмиванням" грошей за наркотики і радіоактивні матеріяли.

СУЛЕЙМАН КАДДАҐ, заступник генерального секретаря сирійської правлячої партії Баат, заявив, що Сирія відкине всі спроби Ізраїля схилити її до сепаратного мирного договору. На думку С. Каддаґа треба домагатися не „сепаратних торгів, а всеохопного розв'язання близькосхідньої проблеми".

УРЯД ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ потрактував відновлення ядерних випробувань у Китаї і політичну нестабільність у Росії як чинники несприятливого розвитку ситуації на Корейському півострові, в північній, комуністичній, частині якого здійснюються небезпечні ядерні програми. На думку південно-корейських провідників, протистояння між Півднем і Північчю, яке вже триває півстоліття, продовжиться і в майбутньому, діялог між обома Кореями є неможливий, якщо Пйонґянґ не відмовиться від своїх атомових амбіцій.

ПОСАДНИК САНКТ-ПЕТЕРБУРҐУ Анатолій Собчак висловив сподівання, що російський уряд, скасувавши варту перед мавзолеєм В. Леніна в Москві, прийме також логічне рішення похоронити засновника кривавої комуністичної імперії на Волковому цвинтарі у Санкт-Петербурзі. Тим часом Митрополит Іван, один з духовних авторитетів Російської Православної Церкви, заявив, що В. Леніна треба похоронити там, де він народився, тобто в колишньому Симбірську. При цьому Митрополит Іван вважає, що має відбутися лише громадська, а не церковна Панахида, бо православний священик не може ховати людину, яка „все життя ганила Господа і принесла стільки страждань Церкві".

У ЧЕТВЕР, 7-ГО ЖОВТНЯ, у Трентоні, столиці стейту Ню Джерзі, відбулися перші публічні дебати виборчої кампанії на становище губернатора стейту, які передавано на філядельфійській телевізійній мережі Пі-Ві-Ай та нюйоркській телевізійній мережі Ей-Би-Сі. Теперішній губернатор-демократ Джім Флоріо та його противник-республіканка Крістін Тодд-Вітман дуже спокійно відповідали на запити кореспондентів дискусійної лави. Помітним було й те, що їхні відповіді були дуже обережно приготовані, щоб не дати можливости протилежній стороні використати їх в політичному атакуванні. Мабуть і тому ця дискусія не була особливо цікава, аж при самому кінці, коли К. Т. Вітман кинула виклик губернаторові, щоб зліквідувати взаємні очорнюючо-неґативні реклями. Губернатор Дж. Флоріо старався оминути відповіді на цей виклик, але „притиснений до муру" заявив, що цього виклику прийняти не може, бо на його думку,його реклями не очорнюють К. Т. Вітман — не надто вдала відповідь на думку політичних спостерігачів.

Б. ЄЛЬЦИН ВИБАЧИВСЯ ПЕРЕД ЯПОНЦЯМИ

Токіо. — Перебуваючи з офіційною візитою в Японії, президент Росії Борис Єльцин спромігся на вчинок, якого довгі роки чекали від російської сторони японські ветерани війни — він вибачився „за нелюдське ставлення до японських військовополонених", інтернованих на території колишнього Совєтського Союзу в 1945 році і пізніше. Відомо, що після Другої світової війни в сибірських концентраках страждали до 600,000 японських полонених. Декілька десятків тисяч з них там і вмерли, решта вернулися на батьківщину тільки у 1956 році.

Президент Б. Єльцин також відверто висловився щодо територіяльної проблеми, яка існує між двома країнами від часів війни. Він сказав, що залишається чинним зобов'язання 1956 року, коли Москва погодилася повернути Японії два острови Курильської мережі у випадку підписання мирного договору між двома державами. Однак дотепер договору не було підписано, бо японська сторона вимагає не двох, а чотирьох островів, загарбаних совєтами в кінці Другої світової війни.

Японці підтвердили свою обіцянку виділити для Росії 5 біл. дол. кредиту, а також дозволити Москві трохи зачекати з виплатою японській стороні боргу в сумі 1 біл. дол. Щодо пропозиції Б. Єльцина про більш тісне економічне співробітництво між двома країнами, то керівник японської Федерації економічних організацій Гаіті Гіраїва відповів, що японські бізнесмени не вкладаються з інвестиціями в економіку Росії, бо там нема правної системи.

В Сиракюзах вшанують пам'ять жертв голоду

Сиракюзи, Н. Й. — Громадський комітет в Сиракюзах, Н. Й., влаштовує жалобну академію в 60-ту річницю штучного голоду в Україні в роках 1932—33. Ця академія відбудеться в неділю, 17-го жовтня ц. р., в год. 3-ій по полудні в залі місцевого Українського Народного Дому.

В програмі виступлять: секретар амбасади України у Вашінґтоні Георгій Ільченко, проф. Павло Маляр, очевидець голоду, та Діді Бутенко в англійській мові. У мистецькій частині виступлять: учні Школи Українознавства ім. Лесі Українки, юнацтво Осередку СУМА ім. Базару; хор „Сурма", мішаний хор при українській православній церкві св. Луки, мішаний хор при українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя, квінтет „Червоні маки" при Осередку СУМА ім. Базару та деклямація.

В АМЕРИЦІ

ПІД СИЛЬНИМ ТИСКОМ своїх виборців велике число членів Сенату посилюють намагання вплинути на політику президента Билла Клинтона щодо Сомалії. Вони роблять всі можливі заходи, щоб проголосувати над пропозицією відтягнути американські військові частини з Сомалії до кінця року, а не як запропонував Президент до кінця березня 1994 року. Вони також підтримують заходи сенатора Роберта Бирда, демократа з Вест Вірджінії найбільшого противника президентської політики в Сомалії, який хоче внести пропозицію про цілковите відтягнення фондів для вищезгаданої місії вже з 1-го січня 1994 року. Деякі сенатори, як демократи так і республіканці, стараються цьому запобігти, але це може бути дуже скомплікованою справою, бо сенатор Р. Бирд є головою Комісії асиґнування фондів.

НА ЗІЗНАННЯХ КОНҐРЕСОВОЇ підкомісії з приводу поширення стосунків з Україною амбасадор особливих доручень Строб Талботт зазначив, що допомога Україні у її складних економічних проблемах є дуже важливою для ЗСА. Тут ЗСА мають нагоду позитивно вплинути на реформи. Він також підкреслив, що ЗСА усвідомлюють політичну складність ядерного питання в Україні. Крім цього, протистояння між виконавчою та законодавчою владами стримує ефективні заходи з економічних реформ і контролі над озброєнням. „Ми можемо лише сподіватися, що ситуацію в Україні буде вирішено зараз, коли проголосовано в парляменті перевести надзвичайні вибори Верховної Ради і Президента наступного року", — підкреслив С. Талботт.

У ВАШІНҐТОНІ НЕБУДЕННОЮ популярністю почав втішатися сенатор-демократ з Дрожджії Сем Нанн. Хоча він належить до тих, які завжди хочуть бути в центрі уваги, то останнім часом коментарі на його адресу з приводу його популярности не є йому надто до вподоби. Виступаючи зі застереженнями проти політики Уряду в Сомалії, він здобув собі багато прихильників, одначе будучи центром уваги у дискусіях в справі гомосексуалістів у війську, його кількакратно названо надто консервативним у поглядах, які не мають підтримки в країні. Все таки на думку політичних спостерігачів, цікаво буде слідкувати за політичною кар'єрою демократа С. Нанна.

АНАЛІТИКИ УВАЖАЮТЬ, що зволікання з передачею Конгресові до розгляду сконкретизованого президентського пляну охорони здоров'я тільки підкреслює скомплікованість та тимчасову неясність цілого проєкту. З одного боку це може бути корисним для Президента, бо дає йому змогу здобути більше політичної підтримки для його пропозицій ще поки критики матимуть змогу розтрясати подробиці кожного пункту. З другого боку це не дає можливости членам Конгресу познайомитися з докладними пропозиціями і тільки сповільнює цілий процес впровадження в життя президентського пляну охорони здоров'я. Офіційні чинники твердять, що все буде передано Конгресові за кілька тижнів, одначе не вияснюють, що найбільшою перепоною цього зволікання є внутрішня розбіжність думок як оплатити цей плян і звідкіля взяти на це фонди.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA:(201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda". 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.(201) 434-0237. (201) 434-0807. (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $ 40.00. на півроку —$22.00.на 3 місяці—$12.00.
Для членів УНСоюзу $15.00. річно.За кожну зміну адреси—$1.00.
Чеки і "money orders"виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.—
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O.Box 346 Jersey City, N.J. 07303.

Політика і податки

У західньому демократичному світі, де впорядковані відносини і де існує економічна система вільного ринку, — політика і податки тісно пов'язані. Державний бюджет спирається головно на податках, бо їх мусять платити всі громадяни, отримуючи в заміну пристойний рівень життя і все те, що вміщається у провідному гаслі американської великодержави: мир і добробут. Податки — невідхильна, конечна річ, — але ніхто не любить платити їх. Однією із кількох причин минулорічної виборчої програної през. Джорджа Буша було те, що він зламав обіцянку, що він не піднесе податків. Одним із найповажніших закидів, що їх роблять критики президента Билла Клінтона — це його поквапність зрівноважувати дефіцит державного бюджету не редукцією видатків, а встановлювання нових податків. І тепер у підготові до частинних виборів, які відбудуться в Америці 2-го листопада — велику ролю грає проблема податків: як ставиться до неї кожний кандидат.

У минулий четвер, 7-го жовтня ц. р., відбулася заходом американської жіночої організації дебата демократичного губернатора стейту Ню Джерзі Джеймса Флоріо і республіканської кандидатки на губернатора Крістін Тодд-Вітман на екрані телевізійного каналу Ей-Бі-Сі. Це цікавий показ методики праці дійсного демократичного устрою: противники з двох — одна одній ворожих політичних партій мусять складати свої заяви і відповідати на запити представників преси й телевізії — вистерігаючись особистих колючок та тримаючися строго ділового тону. Дебата названих вгорі двох видатних політичних діячів була нам, українцям, особливо цікава, бо стейт Ню Джерзі — поруч із стейтами Ню Йорку, Пенсильвенії та Іллиной — осідком найчисленнішої української громади, з її найповажнішими економічними та культурними установами. Стрижнем тематики, якої трималися обоє дискутанти, були — податки. Вітман закидала губернаторові Флоріо, що він, зламавши передвиборчу обіцянку, проголосив стільки нових податків, що вони спричинили безробіття пів мільйона людей.

Відсебе К. Вітман заявила, що вона, ставши губернатором, впродовж трьох років обнизить податки на 30 відс. Флоріо обороняв свою фінансову політику — зрівноваженням бюджету та інвестиціями у розбудову шляхів, шкільництво й надморські місцевості. Однаково губернатор Флоріо, як і мало широкому загалові відома Крістін Вітман орудували цифрами і фактами, обоє виявили першорядне знання відносин у великому стейті Ню Джерзі, в якому живе 8 млн осіб — більш-менш стільки, скільки нараховувала між двома світовими війнами ціла Галичина від Шлеська по Збруч.

Коли Джеймс Флоріо розпочав урядування від проголошення масових нових податків — у реакції у частинних виборах обрано більшість республіканців до обох Палат стейтової Асамблеї. Але Флоріо зумів співпрацювати з неприхильною йому республіканською більшістю в Асамблеї і тепер оприлюднювані опити газет виказують, що він має перевагу над республіканською контркандидаткою. Можливо, що Вітман своєю поставою і своїми відповідями прихилить собі частину слухачів тієї дебати, але американські виборці такі химерні у своїх поглядах і настроях, що небезпечно ставити будь-які прогнози. Прислухуючися отій минулотижневій телевізійній дебаті автоматично насувалася думка: коли в Україні настане така політична культура, щоб могли відбуватися такі спокійні політичні дебати для мільйонів глядачів і слухачів телебачення?!

ДЕКІЛЬКА ГАЗЕТ у Тунісі і східньому Єрусалимі, покликуючись на „правдиві палестинські джерела", повідомили, що цими днями заарештовано 10 осіб в особистої охорони керівників Палестинської визвольної організації. Вони нібито дістали від Абу Нідаля, радикального противника Ясіра Арафата, 50,000 дол. і мали намір знищити лідерів ПВО. Як відомо, палестинські радикали не визнали підписаний Я. Арафатом мирний палестинсько-ізраїльський договір, трактуючи його як „поступку сіонізмові". Член виконкому ПВО Махмуд Аббас підтвердив, що охоронців справді заарештовано, однак сказав, що „не у зв'язку зі змовою, а з іншої причини".

Микола Руденко

КРИВАВА МЕЖА

II

Щастя Росії (та й України також) полягає в тому, що ради за самою своєю природою не пристосовані до активних дій. Вони від свого сотворіння відігравали декоративну ролю — мусіли ілюструвати наявність „народовладдя" у СССР. Справжня ж влада завжди належала компартійним органам. А коли Комуністична партія втратила владу, ієрархія рад перетворилася на політичний базар без покупців — все продавалося й купувалося у середовищі самих рад, аби забезпечити самоіснування. Вони ненавиділи президента і його вертикаль (губернаторів, посадників, префектів), бо ті справді володіли владою і вживали її для конкретних справ. Всі ради, скільки їх є по неосяжній Росії, з надією поглядали на Хасбулатова і Руцкого, котрі стали виразниками їхніх прагнень і їхніми героями.

Таке ж саме становище існує в Україні — просто українські ради іще не підшукали свого Хасбулатова. Ради безперервно конфліктують з представниками Президента, заважають їм працювати і, створюючи враження державної діяльности, гальмують усе, що вдається загальмувати.

Вірю, що в остаточно зформованому керівному апараті держави їх не залишиться. Натомість президентська вертикаль поєднається з представницькою — посадники й префекти будуть обиратися. Але продовжу опис того, що стало причиною кривавих подій у Москві.

Верховна рада Росії впродовж останніх двох років перетворила політичне життя цієї величезної держави на перманентний скандал. Хасбулатов крок за кроком перебирав до власних рук виконавчу владу, відсторонюючи всенародно обраного президента. Спікер почав відверто діяти на догоду компартійній більшості з'їзду депутатів, хоч сам прийшов до влади в машкарі демократа. Він запровадив окрему військову охорону при парляменті, на складах російського „білого дому" з'явилися тисячі одиниць автоматичної зброї. Було ясно: готується заколот.

Помиляється той, хто гадає буцімто в Москві відбулася сутичка амбіцій — там відбувся вирішальний бій поміж силами тоталітарної системи і силами демократії. Але це правда, що тоталітарні сили використали схильність до амбіцій Хасбулатова й Руцкого. Отже президент Б. Єльцин змушений був оборонятися не просто від амбітних опонентів — проти нього повстала не до кінця повалена совєтська влада. Досить згадати, що на боці Хасбулатова й Руцкого виступило 62 відсотки реґіональних рад — республіканських, обласних, міських. Це до них звертався Хасбулатов, шукаючи сильної підтримки. Але він не врахував одного: завжди бездіяльні, ради виявилися бездіяльними й цього разу.

Московська міська рада і районні ради російської столиці також підтримали парлямент. Сьогодні вони розпущені й ніколи більше не існуватимуть у попередньому вигляді. Натомість плянується створити міську думу. Цікаво, що вона буцімто займе приміщення дореволюційної міської думи — тобто музей Леніна.

У президентському оточенні Росії розглядається також питання про долю реґіональних рад. Сьогодні принаймні ясно, що ті ради, які підтримали заколотників (а їх більшість) мають бути розпущені.

Проти чого ж, власне, збунтувався російський парлямент? Якщо довести відповідь до логічного завершення, то можна відповісти коротко: проти виборів, призначених президентом на 11—12-го грудня 1993 року. Ніхто не перешкоджав депутатам взяти участь у виборах на загальних підставах. Але саме цього й не бажали „слуги народу" — коли ж бо це большевики ввіряли власну долю виборцям? Вони воліли ліпше залити кров'ю Москву, аніж піти на вибори. Разом з тим вони заволали: президент Єльцин збирається встановити авторитарне управління державою. Але ж Єльцин і себе також ввірив народній волі — після парляментських мають відбутися президентські вибори. Яких іще треба доказів, що Єльцин не прагне стати диктатором?..

Не буду описувати перебігу боїв у Москві — вбачаю своє завдання в аналізі цієї надзвичайної події. З цього погляду дії Єльцина вважаю оптимально виваженими. За урядовим повідомленням, 3-го—4-го жовтня в Москві загинуло 127 і поранено 600 громадян. А коли б Єльцин завагався завдати військового удару по заколотниках, громадянська війна могла б перекинутися на реґіони — і тоді вбитих довелося б лічити десятками, а може, й сотнями тисяч.

Залишається сказати, як поразка хасбулатівців впли

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Володимир Баран

Метало-пластичні візії Рема Багаутдина

Сімнадцять літ минуло від першої виставки Рема Багаутдина в Дітройті. Це був рік 1976. Тоді він, перебуваючи у вільному світі вже чотири роки виявив себе українській діяспорі вперше. Мистець привабив нашу публіку до себе не тільки змістом, технікою виконання чи тематикою своїх праць, але також матеріялом, з якого він творив свої рельєфи. А були це срібло, латунь і алюміній. Як доказувала його виставка в новозбудованій залі церкви св. Йосафата 26-го вересня цього року, Рем залишився вірним своїй тематиці, техніці та матеріялам.

Хоча з походження Рем Багаутдин — татарин, але вихований на Україні, де здобув мистецьку освіту, на його духовному обличчі немає сліду чогось чужого. Викувані в тих металах його твори цим разом ще більше підкреслюють їхній зв'язок з живописом. Його історична тематика сягає початків історії України, створюючи постаті князів Володимира, Ярослава Мудрого, мітичного Бояна, Ярославни, похід Ігоря. Виявляє він ці постаті в повноті їхньої поваги і сили, свідомий їх значення в історії українського народу. „Плач Ярославни" — це лірична апотеоза туги та неспокою. У цих історичних картинах мистець часто виводить не тільки окремі персонажі, але також масові сцени скупченого війська чи людей. Близькі йому також теми українського побуту. Це козак на коні прощається з дівчиною, гуцули в рухливому аркані. Це прекрасна алегорія весни, в постаті гарної дівчини в хвилині початку танку, хоча не звернені лицем до нас, але захоплюючі елеґантністю своїх струнких постатей. Ця гладкість, ґраціозність його ліній, ця плинність і співучість його постатей — це дійсна радість для ока, яка викликає глибоке естетичне враження.

Велику частину експонатів творять картини з релігійною тематикою. Це в першій мірі іконостас розміром приблизно на 45 до 37 інчів, з центральною постаттю Христа посередині та рядом побічних сцен. Уявляємо собі, що це було би знаменною прикрасою для приватної каплиці. Це кілька картин Матері Божої з дитятком, виконаних в сріблі. Невеликі розміром, але в кожній з них ніжно змінене лице, видна в усіх — материнська любов. Монохроматичність запілля його рельєфів надає їм знам'я чогось багатого, нещоденного. Досконалість технічного виконання його сюжетів говорить про непохитність його руки.

В особі Рема судьба віддала нам тільки одну творчу одиницю, за всі втрати наших талантів, які Україна понесла протягом своєї історії. Виставку в Дітройті, що була надзвичайно вдала, зорганізувала йому родина Балтаровичів. Вдячний мистець подарував 20 відс. приходу на допомогу дітям Чорнобиля.

Анна Максимович

„НАШЕ ЖИТТЯ" — ВИДАННЯ СУА

Проминуло п'ятдесят років, а ми все таки згадуємо наш виїзд із переселенчих таборів у незнану країну нового поселення. Багато з нас їхало „на короткий час" з думкою, що повернемося додому, на рідні землі, як унормується післявоєнна ситуація. Але доля покерувала інакше. Ми опинилися у прибраній батьківщині. І тут почалося для жінки-українки нове і нелегке життя. Виринали нові проблеми. Жінки шукали підтримки, нових напрямних, поради, відчували потребу зв'язку.

Союз Українок Америки вже тоді у вільному світі не лишень найбільша, але й найсильніша жіноча організація, зацікавилася долею української жінки-еміґрантки.

Провід СУА знав велику і необмежену ролю друкованого слова. Знав також, що якість друкованого слова вказує не тільки на важливість даної організації, її історію, престиж і живучість, але є найкращим засобом порозуміння між членством, громадою і світом. На рідних землях цю важливу ролю виконував журнал „Нова Хата".

І так, заходами проводу СУА, 1-го січня 1944 року почав виходити у Філядельфії журнал — видання Союзу Українок Америки. А яку влучну назву підібрала редакційна колеґія для цього журналу: „Наше Життя".

Як можемо окреслити поняття „життя". Словник „Webster's Dictionary" подає: „Життя, це час існування особи чи осіб, це діяльності даного часу в специфічних обставинах і люди, які беруть в них участь. Життя — це щось конечне для сталої екзистенції чогось іншого (наприклад, свобода слова — це життя демократії). Життя — це джерело живучости організації, Це — час тривання, реальність дії, сучасність". Усі ці перелічені властивості має журнал „Наше Життя".

27-ме видання „Ulrich's international periodical directory" том I 1988/89 року, що перелічує в поазбучному порядку всі зареєстровані журнали, подає на 1493 сторінці такі інформації: назва журналу „Наше Життя", число клясифікації Дюї 917.306, інтернаціональне послідовне ч. US ISSN 0740-022. Текст по-англійськи і українськи. Подає адресу і телефон Централі в Ню Йорку, тираж 4,000 примірників (також на мікрофільмі). Опис: покриває українську культуру, історії, особистості, громадську, харитативну і домашню діяльності.

Журнал „Наше Життя" — це пульс нашої організації. Ми повинні гордитися, що маємо журнал без комерційних оголошень, який утримується власними засобами і незважаючи на критичні моменти появляється уже 50 років.

Союз Українок Америки згуртовує жіноцтво з високоякісною освітою, середньою і тих, які покінчили „університет життя". Кожна жінка може знайти щось цікавого для себе в нашому журналі. Ми знаємо, що „Наше Життя" читають і передплачують не тільки союзянки, але і жінки, котрі не є членами цієї організації. До журналу дописують, співпрацюють з ним також мужчини.

От що писала Олена Кисілевська у вступній статті „Нашого Життя" за квітень 1953 року, п. з. „Зробім обрахунок совісти": ... „Якщо переглянемо уважно зміст українських жіночих журналів "Наше Життя", що виходить в Америці, й 'Жіночий Світ', журнал українського канадійського жіноцтва)... то спостережемо, що на їхніх сторінках порушено багато важливих і актуальних проблем, зокрема на сторінках СФУЖО... Тут порушено найбільш пекучі й актуальні справи.

Проблема допомоги й співпраці української еміґрації у визвольних змаганнях України. Співпраця українського жіноцтва в акції поборювання московсько-большевицьких впливів у широкому світі, проблеми об'єднання всіх сил... Не однократно порушувано актуально й пекучу справу виховання молодого покоління, збереження його перед денаціоналізацією й деморалізацією. Узято під поважну увагу справу втримання на чужині рідної мови, втримання українських звичаїв і культури. Вперше порушено в нас важливу проблему відносин між жіноцтвом центральних і західніх земель... Тут насвітлювано наш обов'язок інформувати світ про голод в Україні..."

У дописі п. з. „Моя виказка" в „Нашому Житті" за лютий 1987 рік читаємо: „Журнал віддзеркалює погляди СУА, зафіксовує досягнення і корисні почини для суспільства. У журналі зустрічаєте спогади минулого, опис сучасних подій, дискусії, як розв'язувати трудні проблеми життєвих обставин у нашій країні поселення..."

З „Нашого Життя" довідуємося про зріст Українського Музею, про допомогову акцію сиротам у Бразилії. Котра українська організація заснувала Музей? Котра допомагає осягнути студії українським дітям у Бразилії, щоб поповнити кадри української інтеліґенції? Лиш „Наше Життя" може правильно поінформувати членство Союзу Українок Америки і громаду в діяспорі про свої

(Закінчення на стор. 4)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДВЕРНИК — ДОНОЩИК

У статті „Митрополит Андрей Шептицький — опікун молоді" („Свобода", ч. 182), Михайло Бойко згадує Захарка, дверника Інституту св. Йосафата та Малої Семінарії у Львові і підкреслює, що брак однієї руки, яку він втратив у бою за Львів (1918 році) збуджував у молоді до нього пошану, був бо він прикладом національної повинности.

Так думав і я, але, на жаль, змінив я свою думку 14-го серпня 1939 року. Коли мене переслухували „тайняки" у в'язниці при вулиці Лонцкого, ввійшов до кімнати Захарко і сказав польською мовою: „Сьогодні прийшов я сам". Тоді я побачив, що один з поліціянтів почав моргати до Захарка і скоро забрав його до другої кімнати. Захарко показався мені тоді добре маскованим донощиком.

Якщо йдеться про ректора Малої Семінарії в Рогатині, прізвище якого автор забув, то був це о. Іван Гаврик, колишній полковник царської армії, який пізніше перейшов на службу в українській армії.

Андрій Турчин,
Блумінґтон, Інд.

„ВЕСЕЛКУ" — В КОЖНУ УКРАЇНСЬКУ РОДИНУ! ЗДІЙСНІМО ЦЕ ГАСЛО СВОЄЮ ВЧАСНОЮ ПЕРЕДПЛАТОЮ НА ДИТЯЧИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЖУРНАЛ, ЯКИЙ ВИХОДИТЬ В АМЕРИЦІ І ЯКИЙ НАСТУПНОГО РОКУ ВІДЗНАЧАТИМЕ 40-РІЧЧЯ СВОГО ІСНУВАННЯ!

Володимир Сушко

ЧОРНОБИЛЬСЬКА КАТАСТРОФА І ЗЕМЛІ, УРАЖЕНІ НЕЮ

I

У наслідок вибуху реактора 4-го бльоку на Чорнобильській атомній електричній станції (ЧАЕС) в 1986 році, радіоактивного забруднення зазнала велика територія України. Це забруднення не було всюди однакове.

Ближче Чорнобиля воно було таке велике, що звідси в промені 30-кілометрової зони евакуйовано все населення і велику рогату худобу. Припинено тут всяку працю на землі і промислову експлуатацію лісу. В радіюсі 3—7 кілометрів загинув сосновий ліс від радіоактивної сажі, що осіла на шпильках дерев. Літом 1986 року, щоб запобігти спалахові сказу, відстріляно в тій зоні понад 10,000 собак, що їх тут покинули господарі.

У подальших місцевостях щільність радіоактивного забруднення була різна. Згідно з українським екологічним вісником „Ойкумена". ч. 2 за 1992 рік, там де під час переміщення радіоактивних викидів переходили дощі, атмосферне повітря звільнилося скоріше від радіонуклідів, вони бо опали з дощами на землю і увійшли в ґрунти і воду. Де не було дощів, їхнє випадання відбувалося багато повільніше і вони перебували довше в атмосферичному повітрі у вільному стані. Через це рівень і характер радіоактивного забруднення є різні у різних місцевостях.

З-поміж радіонуклідів, які випали з четвертого реактора ЧАЕС, найбільш небезпечними є цезій-137, стронцій-90 і йод. Академік Олексій Созинов пише у згаданому числі „Ойкумени", що йод завдав був значної шкоди відразу після катастрофи, але в наслідок короткотривалости життя його радіозіотопів, його активність сьогодні є незначна.

Інша справа з цезієм-137 і стронцієм-90, бо життя їхніх радіозіотопів є довге на століття, і багато людських поколінь, каже він, ще терпітимуть від них. Ці два радіонукліди і є сьогодні головними складниками радіоактивного забруднення земель України. О. Созинов подає, що в результаті детального обстеження в 13-ти областях України занотовано терени, щільність забруднення яких цезієм-137 становить більше як I Кі (Кюрі) на I квадратний кілометр. Площа, уражених цезієм земель України, перевищує 3,5 млн га.

Як діють ці радіонукліди на довколишнє середовище? Вони діють через т. зв. зовнішнє і внутрішнє опромінення. Зовнішнє опромінення — це пряме променеве ураження, що його зазнає навколишнє середовище і все, що в ньому живе, в часі, коли радіонукліди випадають з атмосфери на землю. У процесі їхнього випадання вони входять в організм людини безпосередньо з повітря через дихальні проводи, слизові оболонки та шкіру. Внутрішнє опромінення діє тоді, коли радіонукліди, після того як вони осіли на землі, входять в організм людини з їжею та водою, що їх вона споживає з теренів, забруднених цими радіонуклідами. Вони бо, осівши на землі, входять в рослини і тварини, і коли людина користується харчовими продуктами з тих забруднених теренів, вона очевидно побирає з ними теж і ці радіонукліди. Внутрішнє опромінення не менш небезпечне від зовнішнього, бо радіонукліди в нутрі організму людини діють немов мініятюрні реактори, атакуючи клітинну структуру людини.

Атомна чорнобильська катастрофа у своїх наслідках спричинилася до драматичних екологічних змін на великій території України. Це була нечувана дотепер у світі катастрофа, бо, як каже інший вчений, Д. Ґродзінський, у згадуваному числі „Ойкумени", лише за радіоактивним цезієм, який було викинено в середовище з реактора четвертого бльоку, потужність аварії на ЧАЕС у 300 разів перевищила потужність атомної бомби, скинутої на Гірошіму.

Був нарушений основний біоцен, за яким дотепер проходило усе життя на потерпілих землях. Здоров'я людей, які споконвіку тут жили, стало загрожене. О. Созинов обраховує, що в умовах радіоактивного забруднення опинилося сьогодні більше як 8 млн громадян України, і нереально є навіть сподіватися на переселення їх у якусь екологічно чисту зону. Він отверто заявляє, що нам і нашим нащадкам доведеться жити в умовах радіоактивного забруднення. Що ж робити?

Чорнобильська катастрофа поставила перед науковцями України нові, незнані досі проблеми, повної відповіді, на які вони ще і сьогодні не мають. Але вони взялися її шукати, бо і саме життя змушувало до того. У рамках цієї статті запізнаймося дещо з дослідженнями, що їх дотепер переведено в ділянках дальшого сільськогосподарського землекористування і лісового господарства на радіоактивно забруднених теренах.

Академік О. Созинов, який, між іншим, є теж президентом Української Академії Аґрарних Наук у Києві, пише у вже згадуваному журналі „Ойкумена", що після чорнобильської аварії його Академія розробила спільно з Мінчорнобилем, Міністерством Сільського Господарства України і Академією Наук України комплексну науково-технічну програму, спрямовану на вивчення комплексу процесів, що відбуваються в сільському, водному й лісовому господарствах України в зв'язку з чорнобильською катастрофою, і на розроблення заходів щодо зменшення впливу наслідків цієї катастрофи. Важне місце присвячено проблемі ведення дальшого сільського господарства в забруднених зонах. В зреалізуванні програми беруть участь 85 наукових установ.

Закінчення буде.

Українська академічна музика виходить у світ

Недавно з зв'язку з великим концертовим турне українських галицьких академічних композиторів і виконавців по численних містах Північної Америки, групу яких очолював відомий у світі композитор Мирослав Скорик, канадська українська корпорація „Євшан" виявила нечувану і вкрай потрібну тепер для піднесення української економіки і культури активність і записала у прекрасних акустичних умовах відомої у Монтреалі студії звукозапису усю програму музичних творів, яку демонстрували під час згаданого турне українські музиканти.

Дві касетки із записами цієї програми — тобто своєрідний альбом — можна було набути тут же під час виступів музикантів у Монтреалі, Оттаві, Торонто, Чикаго, а також і Ню Йорку, де завершувалося турне українських галицьких музикантів по Північній Америці. Подібного прецеденту українська музична культура не зазнала ще ніколи: слухачі концертів у Канаді та ЗСА, прийшовши по концерті додому, могли тут же прослухати ще раз програму українських музикантів, складену з творів галицьких композиторів XX століття, і то у прекрасному записі. Найкращі виконавці Галичини та Великої України, такі як молодий віолончеліст і композитор, професор Львівської консерваторії Юрій Ланюк, скрипаль Богдан Каськів чи бартон — гордість сучасного українського камерного виконавства — Валерій Буймістер увійшли в хати північних американців із антологією галицької академічної музики XX століття по свіжих слідах щойно пережитого слухачами потрясіння під час „живого" концерту. І цей факт у способах популяризації української культури у вільному світі видається чи не найважливішою знахідкою.

„Євшан" продовж багатьох років вишукує ті зразки українського мистецтва і культури, які могли б гідно зарепрезентувати світові українську націю, як вартісну, мистецьку та інтелектуально багату і, головно, як таку, що постійно розвивається в духовному аспекті. Але цього разу згаданій корпорації вдалося відшукати найбільш ефективний, бо негайний, спосіб популяризації української музики. І ось чому: по-перше, якщо слухач має змогу відразу переслухати щойно на концерті, то він міцніше закріплює у пам'яті нову мистецьку інформацію, інтелектуально її обдумує, а по-друге, цим альбомом з двох касет записів української галицької музики XX століття корпорації „Євшан" пропонує розпочати американському, і не тільки українському слухачеві власну збірку записів антології української академічної музики — а значить, делікатно провокує його до продовження колекції української музичної культури вже не тільки Галичини XX століття, а й інших періодів української композиторської та виконавчої творчості. Можливо альбом-двокасетних творів видатних галицьких композиторів Василя Барвінського, Станіслава Людкевича, Нестора Нижанківського, Миколи Колесси, Анатоля Кос-Анатольського, а також сучасні композиції самого Мирослава Скорика, Юрія Ланюка та інших інтелектуалів музики України XX століття, започаткують тривале „колекціонерське" зацікавлення північно-американського слухача, і корпорація „Євшан" зможе з часом зробити неоціненну послугу української „високій" культури у світі — показати у цілій серії записів справді антологію української музики принаймні трьох останніх століть, чим засвідчить, що наша культура не гірша, а часом навіть вища за кращі зразки музики Дворжака, Сметани, Ґріґа, які так високо цінує цілий світ. Зрештою кожен з вас може переконатися в цьому власноручно, придбавши і переслухавши зміст першого альбому — двокасетника, який щойно вийшов і який називається „Львів: сто років музики".

Зацікавлені можуть замовляти касетки безпосередньо від фірми „Євшан": Yevshan Corporation, Box 325, Beaconsfield, Quebec, Canada H9W 5T8 (або телефоном 1-800-265-9858). Ціна двокасетника: 15 амер. дол. і 2.50 дол. за пошту.

Ярина Драбина

Український Музичний Інститут — школа в Ню Йорку

Минулого року Український Музичний Інститут Америки відзначив 40-річчя музично-навчальної праці на теренах Північної Америки. Нелегкою була праця горстки відданих музичних педагогів для ширення і плекання освіти серед української молоді нашого поселення.

Український Музичний Інститут — школа в Ню Йорку, що була основником і ядром пізнішої мережі музичних навчальних осередків у ЗСА — пам'ятає „добрі часи", коли школа налічувала понад 100 учнів у 1950—60-их роках, з яких вийшли кадри молодих музичних виховників, піяністів, скрипалів, співаків, що з посвятою передають здобуту музичну освіту молодому поколінню. Сьогодні демографічний стан післявоєнної української еміграції міста Ню Йорку дуже змінився. Наша громада „постаріла" — молоді подружжя здебільша проживають поза Ню Йорком. Української дітвори обмаль, що позначається на школах св. Юра, українознавства, молодечих організаціях — Пласті, СУМА, а тимпаче УМІ, в якому вимагається таланту дитини та посвяти батьків.

На порозі нового навчального року варто пригадати батькам, які мають дітей та бажали б їм дати, крім загальної ще й музичну освіту, що Музична Школа — УМІ в Ню Йорку, яка впродовж майже 50 років зберегла національну ідентичність — навчає світову, клясичну музику, музичну творчість українських композиторів, сольоспів. Сьогодні музичні твори українських композиторів стають більш відомими в західньому музичному світі і виконуються мистецькими одиницями на вибагливих світових сценах. Сьогодні, коли зникла залізна заслона варварського відмежування і Україна стала самостійною державою, — ми є наочними свідками спонтанного вияву багатства українських талантів, музичної культури та Богом обдарованої мистецької душі українського народу. Напрошується запитання: невже наші діти, внуки, молоде покоління, народжене в Америці, не успадкувало від своїх предків музичних талантів? Про це слід призадуматися молодим батькам та подбати, щоб їхні діти стали учнями української музичної школи. „Нагинай галузку — поки молода", — вчить наша народна пословиця. Найкращий час прищепити любов до музики — в дитячому віці. Добра музика облагороджує душу дитини, відриває від нездорового довкілля, розвиває приховані цінності молодої людини.

Оксана Луцька

Поховано майора УНР В. Сердюка

Похоронні відправи в Бавнд Бруку

В середу, 15-го вересня 1993 року, на українському православному цвинтарі св. Андрія у Баунд Бруку, Н. Дж., поховано майора Армії Української Народної Республіки, учасника Визвольних Змагань і члена Похідних Груп України 40-их років сот. п. Василя Сердюка. Популярно знаний Сотник Сердюк був кількакрат нагороджений за свої заслуги медалями УНР включно із Хрестом Петлюри. В. Сердюк рівночасно був заслуженим актором українських театрів, довголітній член правління Об'єднання Мистців Української Сцени (ОМУС) та член редколегії книги діячів українського театрального мистецтва „Наш театр".

Під звуки пісні „Чуєш брате мій" почесна стійка українських ветеранів станиці Трентон, Н. Дж., пострілами із рушниць віддала останній салют людині, воякові, акторові, яка ціле своє життя жила і працювала для відновлення української держави.

Похоронні обряди розпочалися Панахидою, яку відправив о. Богдан Желехівський, а почесну стійку тримали члени українських ветеранів. Мгр Ярослав Климовський попрощав покійного від друзів української сцени, а Іван Гафткович від ветеранів. Похоронні обряди продовжувалися в українській православній церкві св. Трійці у Трентоні, а опісля на цвинтарі. Над могилою покійного прощальне слово від приятелів сказав інж. Богдан Кульчицький, а в час поминальної тризни, яку приготовило Православне Сестрицтво св. Марії, Бронислава Скорупська розказала про останні дні життя В. Сердюка.

Покійний, гордий син Чернігівщини, надзвичайно мила, працьовита і щедра людина, спочив на віки біля своєї дружини, визначної акторки українських театрів, бл. п. Людмили Сердюк.

Б.К.

У ВІЛЬНЮСІ, ЛИТОВСЬКІЙ столиці, заарештовано групу розповсюджувачів російської комуністичної і профашистської преси, зокрема газет „Правда", „Совєтская Росія", „Рабочая Газета", День", „Гласность" та деяких інших. Звсувалося, що акціонерне товариство „Рос па", яке фінансувало проросійську пропаганду в Литві, не було навіть зареєстроване, тобто діяло нелегально.

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої найдорожчої МАМИ і БАБУНІ

бл. п.

МАРІЇ ДАНИШ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

у суботу, 23-го жовтня 1993 р. о год. 9-ій ранку в церкві св. Юра у Ню Йорку

Прошу згадати покійну у своїх молитвах.

Доньки — РОМА і ТАЛЯ з чоловіком СТЕФАНОМ
Внуки — ТАРАС, ФУНЯ і МАРКІЯН

ОМЕЛЯН РИБЧАК

народжений 24-го червня 1913 р. в с. Селисько, повіт Березів на Засянні.

Кол. богослов у Перемишлі і службовик Повітового Союзу Кооператив у м. Ярославі, кол. в'язень совєтської і польської влад, помер 7-го вересня 1993 р. у Варшаві і там похований 9-го вересня на Північному цвинтарі.

Співчуття вдові Марії і дочці Олександрі Юнко з ріднею в Польщі.

ДРУГ КООПЕРАТОР, ЗСА

Ділимося з громадянством болючою вісткою, що 25-го вересня 1993 р. у Львові упокоївся в Бозі по довгій і тяжкій недузі мій найдорожчий БРАТ

бл. п.

Любомир Терлецький

проживши 71 років, довголітній політв'язень большевицьких таборів Воркути, Краснодарського Краю, член спілки мистців України, визначний скульптор.

Похоронений на Личаківському цвинтарі у Львові.

Горем прибиті:

сестра — ЛІДІЯ ДОБРОВОЛЬСЬКА з чоловіком СВЯТОСЛАВОМ
родина в Україні

Фундація Українського Вільного Університету

ділиться сумною вісткою з членами Фундації УВУ, професорами і студентами та українською громадою, що в понеділок, 30-го серпня 1993 р., несподівано відійшов у вічність

бл. п.

АНДРІЙ ГАРГАЙ

нар. 6-го березня 1923 р., в селі Бісковичі, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 8-го вересня 1993 р. в Брадфорді, Англія.

Батько члена контрольної комісії Богдана Гаргая.

Опечаленій родині покійного складаємо найглибші вислови щирого співчуття.

Управа Фундації УВУ

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в понеділок, 11-го жовтня 1993 року, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшла від нас у вічність, на 99-му році трудолюбивого життя наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

АННА КІРЖЕЦЬКА з ДАВИДОВИЧІВ

ПАРАСТАС відбудеться 14-го жовтня 1993 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Hines Rinaldi Funeral Home, 11800 New Hampshire Avenue, Silver Spring, Md. 20904.

ПОХОРОН відбудеться 15-го жовтня 1993 р., о год. 8:30 ранку, з того ж похоронного заведення, а відтак на український католицький цвинтар св. Марії в Fox Chase, Pa.

У глибокому смутку:

доньки — ТЕТЯНА з чоловіком БОГДАНОМ ЯСІНСЬКИМ
син — МИРОСЛАВ з дружиною ЛІДОЮ
внуки — НАДІЯ, МАРІЧКА і ХРИСТИНА КІРЖЕЦЬКІ
ІРИНА, РОМАН і МАРТА ЯСІНСЬКІ
стриєчні брати — СЕРГІЙ ЛОНКЕВИЧ з дружиною НАТАЛКОЮ і родиною в Україні
БОРИС ЛОНКЕВИЧ
та дальша родина в Україні й Америці

ЗВЕРНЕННЯ

ПІД ПАТРОНАТОМ СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ і завдяки щедрій фінансовій допомозі українських патріотів і організацій на чолі із ШЕВЧЕНКІВСЬКОЮ ФУНДАЦІЄЮ з Вінніпеґу в Канаді

ПРОДОВЖУЄМО

будову комплексу-пам'ятника ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ у Львові. На постаменті пам'ятника біля статуї поета, інавгурованої 24-го серпня 1992 р. стоятиме монументальна ХВИЛЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ВІДРОДЖЕННЯ, заввишки 15 і завширшки 8 метрів. На її обох сторонах будуть зображені в рельєфі найважливіші постаті і події із національного і культурного відродження нашого народу. Завершуватиме цю ХВИЛЮ образ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ, патронки України. ХВИЛЯ відлита в бронзі, важитиме коло 20.000 кг.

ЦЕ БУДЕ ВЕЛИЧАВИЙ І ТРИВАЛИЙ ДАР УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ ДЛЯ ЛЬВОВА! ТОМУ, ЩО НАШІ ФОНДИ ВИЧЕРПУЮТЬСЯ, ЗВЕРТАЄМОСЯ ДО ВАС, А ГОЛОВНО ДО ВСІХ, ЩО ЩЕ НЕ ВКЛЮЧИЛИСЯ СВОЄЮ ПОЖЕРТВОЮ ДЛЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ЦЬОГО ПРОЄКТУ, З ГАРЯЧИМ ПРОХАННЯМ: **ДОПОМОЖІТЬ НАМ ВАШИМИ ЩЕДРИМИ ДАТКАМИ** докінчити цю монументальну будову, щоб недалеко від пам'ятника польському поетові А. Міцкевичеві, стояв в центрі міста Львова не менш величавий пам'ятник КОБЗАРЕВІ УКРАЇНИ.

Імена і прізвища всіх жертводавців та організацій будуть поміщені на ПРОПАМ'ЯТНИХ ТАБЛИЦЯХ біля статуї поета в такому порядку: ПОЧЕСНІ ФУНДАТОРИ — $2.000, МЕЦЕНАТИ — $1.000, ПАТРОНИ — $500, ДОБРОДІЇ — $250, СПОНЗОРИ — $100. Всі жертводавці від $25 і більше одержать посвітки для податкових цілей, а жертводавці $1.000 і більше одержать також даром відлиту в бронзі мініятюру статуї поета. Досьогочасні жертводавці можуть своєю додатковою пожертвою підвищити свою категорію на ПРОПАМ'ЯТНІЙ ТАБЛИЦІ. Всі ПРОПАМ'ЯТНІ ТАБЛИЦІ будуть відкриті під час інавгурації комплексу пам'ятника.

Листи з пожертвами просимо присилати на:

UKRAINIAN COMMITTEE
For Taras Shevchenko Monument in Lviv
2150 Bloor Street W. West, Suite 96-A, Toronto, Ont., Canada M6S 1M8

Чеки просимо виписувати на: T. Shevchenko Monument in Lviv
ВСІМ ШАНОВНИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ НАША ЩИРА ДЯКА.

Торонто - Ню Йорк, вересень 1993

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ БУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ЛЬВОВІ
ПІД ПАТРОНАТОМ СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ:

Д-р Василь Іваницький, голова
Тел.: (416) 239-4407

Роман Грицина, скарбник
Тел.: (416) 766-1117

о. Василь Цимбалістий, ЧСВВ, секретар
Тел.: (416) 742-1632

Валентина Родак, секретар
Тел.: (416) 255-8604

Американський...

(Закінчення зі стор. 1)

Ню Джерзі, сильніші заходи у ліквідуванні злочинности та інші.

Запитуємо, в який спосіб він дає знати виборцям 28-ої округи про свою кандидатуру у цьогорічних виборах і про те, які зміни він пропонує. Довідуємося, що його виборча кампанія — це телефони, особисте відвідування „двері в двері" виборців 28-ої округи та окремі зібрання і прийняття з метою придбання фондів для посилення виборчої кампанії.

Будучи американцем українського походження, своєю кандидатурою хоче більш активно включити українську громаду у політичне життя ЗСА, бо вважає, що таке включення збільшить політичні можливості громади як цілости. Здає собі справу наш гість також з того, що кандидує в окрузі, яка завжди була більш демократичного спрямування. Однак твердить, що коли б громада підтримала його кандидатуру, то є можливості для його перемоги. Що ж, тепер це важко робити будь-які припущення, але мимоволі хочеться побажати успіху цьому молодому чоловікові в його перших спробах політичної кар'єри.

Відзначення проф. д-ра Р. Дражньовського

Д-р Роман Дражньовський — відомий громадський діяч, науковець, професор Висконсинського університету в Милвокі — листом з 6-го жовтня 1992 р. до директора бібліотеки ім. Ґолди Меїр Пітера Ватсона-Буна зголосив свою резиґнацію з посту куратора Колекції Американського Географічного Т-ва з днем 1-го липня 1993 р. Спонукою до резиґнації було рішення д-ра Р. Дражньовського відійти на емеритуру після довголітньої праці для Американського Географічного Т-ва і Висконсинського університету. З цього приводу бібліотека ім. Ґ. Меїр, Колекція Американського Географічного Т-ва і приятелі бібліотеки влаштували 4-го червня ц.р. в приміщенні Колекції імпозантне прийняття, на якому Висконсинський університет високо оцінив довголітню працю та наукові заслуги д-ра Дражньовського і нагородив його кількома відзначеннями: наданням йому статусу професора-емерита; створенням наукової фундації в його імені; вивішення напостійно почесної таблиці в бібліотеці Висконсинського університету з дедикацією.

У прийнятті взяли участь ректор університету, директор і заступник директора бібліотеки, представники географічного департаменту, кілька десятків професорів, співробітників і приятелів, включно з колишнім ректором-емеритом університету М. Клочі і колишнім посадником міста Милвокі Зайдлером. Ті що не могли взяти участи у прийнятті прислалилистовні побажання, вислови признання і подяки за співпрацю. При смачній перекусці з напитками, до приємного теплого настрою причинялися жваві товариські розмови, музика у виконанні квартету і нагода оглядати розгорнені на довжезних столах бібліотеки рідкісні мапи, які придбав д-р Дражньовський. Серед запрошених було нас три пари українців-приятелів і ми, що жили з Романом і його дружиною Зіркою в тому самому місті понад 15 років, гостилися, співпрацювали в громаді, церкві, школі українознавства, комітеті 1000-ліття Хрищення України і ін., з приємним враженням переконалися цього вечора, як мало ми знали про великий науковий вклад і професійні досягнення нашого близького приятеля.

Формально програму прийняття відкрив директор бібліотеки Пітер Ватсон Бун. Він підсумував головні залуги д-ра Дражньовського для Висконсинського університету в кількох аспектах приблизно так: а) Разом із перенесенням колекції мап Американського Географічного Т-ва з Ню Йорку до Милвокі він приніс зі собою в дарунку для університету свої знання і розуміння довгої історії Американського Географічного Т-ва та докладне ознайомлення з його величкою бібліотекою і величезною колекцією мап (найбільшою цього роду в західньому світі); під його постійним наглядом колекція мап була перенесена з Ню Йорку до Висконсинського університету в Милвокі і з детальною пляновістю була розміщена у бібліотеці університету. б) На становищі куратора Колекції мап д-р Дражньовський завдяки своїм добрим взаєминам з Американським Географічним Т-вом і великому вкладу власної праці та ініціятиви допоміг бібліотеці ім. Ґ. Меїр створити нові галузі співпраці з Американським Географічним Т-вом, які уможливили реалізацію запланованих цілей у розбудові бібліотеки; він розробив цікаві програми вимін і подарунків мап, які привели до значного збільшення колекції не тільки під оглядом кількости, але передусім якости і цінности, особливо рідкісних мап. в) Як редактор журналу бібліотеки університету „Current Geographical Publications", д-р Дражньовський продовжував публікацію цього місячника впродовж 15 років. За цей час журнал, а з ним і Висконсинський університет, став інтернаціонально відомий і високо респектований науковцями всього світу. г) На кінець д-р Ватсон-Бун говорив про заслуги д-ра Дражньовського як професора-викладача, вказуючи на його велику посвяту для навчання картографії, мап і бібліотекарства мап.

Черговим промовцем був ректор університету в Милвокі Джан Г. Шродер. Він вручив д-рові Дражньовському два відзначення: статус професора-емерита за професійну посвяту для навчання і за визначні вклади в дослідну і громадську працюта Похвальну грамоту — за 15 років відданої праці для Висконсинського університету і з вдячности за цінний вклад у публічну вищу освіту в стейті Висконсин. Ці відзначення були надані в імені Ради Реґентів університету.

Опісля говорив заступник директора бібліотеки Бил Моріц. Він вручив д-рові Дражньовському — кураторові Колекції Американського Географічного Т-ва, редакторові журналу і професорові-емеритові почесну вивіску-таблицю з вдячности за 15 років жертвенної праці для університету, 31-літню віддану працю для колекції Американського Географічного Т-ва і за необхідну ролю у спровадженні колекції мап до Висконсинського університету. Ця таблиця буде висіти перманентно в бібліотеці університету у приміщенні колекції.

Про великий вклад праці д-ра Дражньовського в географічні науки говорив від Географічного Департаменту проф. Клінтон Р. Едвардс. Він згадав, що д-р Дражньовський був нагороджений медалею Дейлі і почесним членством Французького Географічного Т-ва, а далі оголосив, що Департамент Географії створив при Висконсинському університеті фундацію в імені проф. д-ра Романа Дражньовського. Ця поважна фундація дасть фінансову змогу продовжувати програми розбудови колекції мап, які запровадив і успішно реалізував д-р Дражньовський. Це високе відзначення присутні прийняли з правдивим ентузіязмом.

Кінцеве слово на прощальному прийнятті виголосив сам професор-емерит. Він подякував своїм співпрацівникам і колеґам за співпрацю, всім промовцям за підтримку в його праці і за признані відзначення, а всім присутнім за участь.

Для доповнення до того, що було сказано на прийнятті, хочу згадати ще дещо з життя д-ра Дражньовського: про його студії, професійні зайняття, публікації, нагороди і активну працю в українському науковому й громадському житті. Народився він 13-го серпня 1922 року в Чорткові-Вигнанці; матуру здав у гімназії „Рідна Школа" ім. Шашкевича в Чорткові (1942); від 1943 до 1945 року служив у Дивізії „Галичина", брав участь і був поранений в боях під Бродами; перебув полон (1945-47). Він є членом-основником Братства „Броди-Лев"; був його головою (1965-74) і редактором річника Братства „В Дні Зелених Свят" (1965-75); був головою Крайової Управи Братства I Української Дивізії Української Національної Армії (1972-73), головою Головної Управи (1973-79); головою Шкільної Ради при УККА (1977-83); членом Президії СКВУ (1978-90); головою Світової Координаційно-Виховної Ради при СКВУ (1983-90).

Професійний шлях д-р Дражньовський почав студіями географії і картографії в Австралії, спочатку в університеті у Ґрацу (1947-50), а потім в університеті в Інсбруку, в якому одержав ступінь доктора філософії з географії і історії (1957). По приїзді до Америки в 1958 році він почав працювати як куратор мап у Колюмбійському університеті в Ню Йорку, а потім куратором і бібліотекарем Американського Географічного Т-ва, Ню Йорк, і від 1978 р. до відходу на емеритуру куратором Колекції Американського Географічного Т-ва Висконсинського університету в Милвокі. Він був викладачем у Колумбійському університеті (1969-79) і в Ситі коледжі (1972-78) Ню Йорк; від 1979 — був професором, а від 1-го липня 1993 р. — професором-емеритом. Від 1982 року він є професором УВУ в Мюнхені, а викладав там вже від 1978 року.

Д-р Дражньовський опублікував ряд наукових праць у різних журналах: з наукової картографії, бібліотекарства, сучасного модерного каталогування мап і ін.; він підготовляв бібліографічні довідники і посилання; писав критичні аналізи і нотатки до атласів і бібліографічних джерел; писав історично-географічні нариси. З важливіших праць українською мовою на особливу згадку заслуговує його фізична карта України мірилом 1:1,000.000, „Братство Броди-Лев", Виховна Рада УККА (1972).

В Географічному Департаменті Висконсинського університету д-р Дражньовський викладав у Школі для аспірантів бібліотекарської науки й інформацій. Крім цих реґулярних викладів він давав численні лекції і семінари зі своєї спеціяльности в різних університетах, наукових інституціях і бібліотеках; брав активну участь у багатьох географічних, бібліотекарських і картографічних конференціях в Америці і країнах Европи; був фаховим дорадником для бібліотек, університетів і видавничих підприємств. Він є дійсним членом Американського Географічного Т-ва (від 1962 р.), дійсним членом НТШ, почесним членом Французького Географічого Т-ва (1982), членом і колишнім головою (1976-80) Т-ва Українських Бібліотекарів; його прізвище є поміщено в Інтернаціональній Біографії (Т. 8, 1972); „Гу із ГУ на Сході" (1975-76) і „Орбіс Географікус" (1980-84). Д-р Дражньовський є 53-ім науковцем і 1-им українцем з 55 вчених, нагороджених медалею Дейлі (від 1902 до 1986 року). Цю престижеву нагороду він одержав в 1978 році від Американського Географічного Т-ва за його посвяту для збереження і збільшення колекції мап, яка під його егідою як куратора вже тоді була зросла до 340,000 мап, 5,500 атласів і 65 ґльобусів.

Д-р Роман Дражньовський належить до тих українських науковців у діяспорі, які всупереч виснажуючій професійній праці все таки включалися в громадську роботу, добре розуміючи потребу участи і вкладу їхнього знання і досвіту. Часом, як він висловився, треби було роздрібнюватися і через те вислідки праці не завжди були цілком задовільні. Все ж таки йому вдалося поборювати ці труднощі і залишити чимало добрих вислідів своєї праці в українському шкільництві, СКВУ, Братстві, „Броди-Лев" й інших організаціях і товариствах, включно з громадськими та церковними організаціями у Милвокі.

Д-р Р. Дражньовський

Д-р Олекса Цибрівський

„Наше..."

(Закінчення зі стор. 2)

почини і досягнення. У „Нашому Житті" знаходимо лікарські поради, приписи харчування, зразки пристосування народного мистецтва. Прочитуємо фейлетони, оповідання, довідуємося про подвиги жінок в Україні, чи інших континентах світу, про нашу молодь, що таки не є найгірша. В останніх роках читали ми про трагедію в Чорнобилі, про рішальні події в Україні, про світле проголошення самостійности.

Знову же дописи про працю у Відділах СУА віддзеркалюють життя організації, як цілости. Вони заохочують інші Відділи до здорового конкуренційного змагання, обмінюються досвідом з практичного життя, втримують лучність поміж членками.

Великий вплив на зміст нашого журналу мають життєві і світові події. „Наше Життя" охоплює понад 20 тем. Це— бібліотека сама в собі. Це — антологія літературної творчости, збірники звичаїв, обрядів, виховних напрямних, лікарських порад, куховарських приписів, історичних подій на рідних землях й історії Союзу Українок Америки. Зібравши кожну тему зокрема, можемо мати томи об'ємистих книг. Тут нараховуємо понад тисячу самих вступних статтей і дописів про визначні постаті.

Немає сумніву, що кожна членка, котра передплачувала й читала „Наше Життя" через 50 років осягнула ступінь вищих студій українки-громадянки. Якщо ми з будь-яких причин не хочемо читати нашого журналу, зробім раз у рік пожертву — заплатім передплату. Редакція вишле примірники тим, що не мають змоги заплатити — до Бразилії чи в Україну, а там привітають його появу як найближчого приятеля у власній хаті.

Застановімся над журналістичним доростом. Заохотім молодих людей поцікавитися журналістикою, допоможім їм у студіях і вишколі, щоб як настане потреба, наш журнал і українська преса мали вибір добрих редакторів.

„Наше Життя" — це зв'язок з рідним краєм. Це ластівка, що повертається під рідну стріху. Це не тільки великодні побажання чи різдвяна колядка. Це голос нашого сумління, що поборює простори: ми за океаном, але ми з вами, посестри, серцем і починами нашими.

Докладім усі зусилля, щоб у 50-ліття журналу „Наше Життя", число передплатниць перевищило число членства СУА. Це наш журнал, наша виказка, виказка союзянки, здисциплінованої членки найбільшої жіночої організації, здисциплінованої членки української громади. Зробім обрахунок совісти зрілої жінки-громадянки і включім туди настанову обов'язково передплачувати журнал „Наше Життя".

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Воррен Кристофер і Рада безпеки Організації Об'єднаних Націй попередили гаїтських лідерів про можливе повернення знятих санкцкій, якщо будуть перешкоди для висадки канадських і американських миротворчих військових спостерігачів і дорадчого персоналу.

ТОДІ, КОЛИ ПРЕЗИДЕНТ Билл Клінтон намагається переконати виборців, що Північно-американський вільний торговельний договір є свого роду одруженням ЗСА з їх латино-американськими сусідами, то йому на шляху виникла нова непередбачена перепона зі сторони конґресменів. У Палаті Репрезентантів 17 представників з еспаномовних околиць країни, які на думку Уряду повинні б бути природніми союзниками, ніяк не даються переконати. Вони, як і їхні виборці, побоюються зменшенням можливостей і просто втратою місць праці.

Кривава...

(Закінчення зі стор. 2)

нула на становище в Україні. З цього приводу передовсім є загальні міркування: якщо демократія переможе в Росії, українська незалежність набиратиме сили і здоров'я. Я не схвально ставлюся до заяви С. Хмари, де він критикує Л. Кравчука за висловлену підтримку Єльцинові. С. Хмара вважає, що Єльцин такий самий ворог України, як і Хасбулатов — мовляв, серед росіян у нас немає друзів, є тільки вороги. Такий похмурий погляд не залишає надії на майбутнє — війни мають стати нормою державного співіснування. Але якщо так мислити, загине не лише Україна — загине світ.

Нам варто взяти приклад із сучасного добросусідства поміж французами й німцями, які ворогували й проливали кров століттями. Зрештою в Европі не знайдеться сусідів, котрі б не схрещували мечів у минулому. Але ми вступаємо в такий світ, де має запанувати мир і спокій між народами — інакше не виживе людство.

Поразка рад у Росії підріже коріння радам українським. Українські „радянці" чекали допомоги з півночі: якщо там повернеться совєтська влада, то відкриються для неї ворота і в Україні. Не думаю, що активісти рад відразу ж відмовляться від боротьби з демократами — це були б наївні сподівання. Та можна бути певним, що їхні потуги вже ніколи не увінчаються успіхом — їх можна вважати людьми вчорашнього дня.